

Νίκος Καββαδίας

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΙΙ

Στη Μυρτώ Κουμβακάλη

Τράνταζε σαν από σεισμό συθέμελα ο Χορτιάτης
κι ακόντιζε μηνύματα με κόκκινη βαφή.
Γραφή από τρεις και μου 'γινες μοτάρι και καρφί.
Μα έριχνε η Τούμπα, σε διπλό κρεβάτι, τα χαρτιά της.

Τη μάκινα για το καπνό και το τσιγαροχάρτι
την έχασες, τη ξέχασες, τη χάρισες αλλού.
'Ητανε τότε που 'σπασε το μεσιανό κατάρτι.
Τα ψέματα του βουτηχτή, του ναύτη, του λωλού.

Και τι δεν έχω υποσχεθεί και τι δεν έχω τάξει,
μα τα σαράντα κύματα μου φταίνε και ξεχνω
- της 'Αγρας τα μακριά σαριά, του Σάντουν το μετάξι -
και τα θυμάμαι μόλις 'δω αναθρώσκοντα καπνό.

Το δαχτυλίδι που 'φερνα μου το 'κλεψε η Οράγια.
Το παλαγάλο, μάδησε κι έπαψε να μιλεί.
Ας εκατέβαινε έστω μια, στο βίρα, στα μουράγια,
κι ας άκουγε την άγκυρα μονάχα, που καλεί.

Τίποτα στα χεράκια μου, μάνα μου, δε φτουράει.
'Ερωτας, μαλαματικά, ξόμπλια και φυλαχτά.
Σιχαίνομαι το ναυτικό που μάζεψε λεφτά.
Εμούτζωσε τη θάλασσα και τηνε κατουράει.

Της Σαλονίκης μοναχά της πρέπει το καράβι.
Να μην τολμήσεις να τη δεις ποτέ από τη στεριά.
Κι αν κάποια στην Καλαμαριά πουκάμισο μου ράβει,
μπορεί να 'ρθω απ' τα πέλαγα με τη φυρονεριά.

4-1-1974